

seděla, jsouc malé postavy, příliš hluboko ve voze, takže až na 10 m před sebou neměla volného rozhledu, není vzhledem k zjištění, že hoch Hugo K. objevil se teprve těsně před autem, v příčinné souvislosti s úrazem. Okolnost pak, že je žalovaná malé postavy, netýká se ani povahy silostroje ani jeho zvláštního způsobu, takže nelze ani z této okolnosti, i kdyby byla zjištěna, dovozovati ručební povinnost žalované strany. Jde tu o pouhou náhodu, která se přihodila v osobě poškozeného, jež postihuje jeho samého (§ 1311 obč. zák.).

Čís. 8859.

Pro povahu usnesení jako usnesení exekučního soudu (co do přípustnosti opravných prostředků) jest lhostejno, že nebylo vydáno exekučním oddělením exekučního soudu, nýbrž soudcem vedoucím jeho nesporné oddělení.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, R II 30/29.)

Soud první stolice nevyhověl návrhu na vydání částky peněz, složených na soudě podle § 307 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Požární náhrada pro povinného byla na návrh vymáhajících věřitelů zabavena a složena proto na soudě. Ovšem stalo se to nejen z důvodu vedení exekuce na pohledávku požární náhrady, nýbrž i z toho důvodu, že pojistka byla vinkulována pro závody Š. Podle § 307 ex. ř. jest podlužník oprávněn, činí-li nárok na pohledávku, jež byla přikázána k vybrání, nejen vymáhající věřitel, nýbrž i jiné osoby, složit ji u exekučního soudu. Jest tedy k přijetí deposita v takovém případě výlučně příslušným soud exekuční. (§ 51 ex. ř.). Podle spisů okresního soudu, jenž byl soudem exekučním, byla povolena na pohledávku požární náhrady exekuce zabavením i přikázáním k vybrání a byl proto k přijetí deposita výlučně příslušný okresní soud jako soud exekuční. To stěžovatel uznal sám, navrhnuv, by jeho návrhy na vydání deposita byly postoupeny exekučnímu oddělení, a tomu návrhu bylo i vyhověno. O návrhu stěžovatelů na vydání deposita rozhodl sice okresní soud ještě před tímto postoupením spisů exekučnímu oddělení a usnesení vydal soudce vedoucí oddělení nesporné, jak zřejmo již ze spisové značky. Ale to pro povahu usnesení jako usnesení exekučního soudu nemá významu. Podle § 28 jed. ř. nezáleží platnost úředního jednání na tom, které oddělení soudní je vykonalo, a vyřídil-li tedy návrh vymáhajících věřitelů, směřující proti povinnému, soudce vedoucí oddělení nesporné, platí ono vyřízení tak, jakoby je učinil soudce vedoucí oddělení exekuční, tedy jako usnesení soudu exekučního. Jde-li tudíž o usnesení soudu v řízení exekučním, není dovolací rekurs proti souhlasným usnesením

nižších soudů přípustný podle § 528 c. ř. s., jenž platí dle § 78 ex. ř. také pro řízení exekuční.

Čís. 8860.

Prohlásil-li se soud při prvním roku nepřislušným a postoupil-li věc jinému soudu (§ 261, šestý odstavec, c. ř. s.), nebyl oprávněn uložit žalovanému, by podal odpověď na žalobu. Bylo teprve na soudě, jemuž byla věc postoupena podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s., by zahájil jednání ustanovením prvního roku a sám rozhodl usnesením o tom, zda a v jaké lhůtě má být podána odpověď na žalobu. Ani pro tento soud ani pro žalovaného není závazným ustanovení lhůty k podání žalobní odpovědi původně dovolaným soudem.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, R II 105/29.)

Při prvním roku u zemského soudu civilního v Brně dne 13. června 1928 namítl žalovaný místní nepřislušnost. Samosoudce, před nímž se konal první rok, uložil žalovanému, by do čtyř neděl podal odpověď na žalobu. Zároveň bylo u prvního roku prohlášeno usnesení, že spis bude postoupen krajskému soudu v Olomouci podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. Žalovaný nepodal žalobní odpověď ani u zemského soudu civilního v Brně ani u krajského soudu v Olomouci, načež krajský soud v Olomouci k návrhu žalobce vydal dne 29. listopadu 1928 rozsudek pro zmeškání. **O d v o l a c í s o u d** zamítl odvolání. **D ů v o d y:** Z §§ 261 šestý odstavec a 138 c. ř. s. plyne, že postoupení žaloby nemá vlivu na období, v němž byl spor, když se stalo postoupení. Proto plným právem neustanovil krajský soud v Olomouci znova první rok a nenadřídil žalovanému znova, by podal do určité lhůty odpověď na žalobu.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten rozum, že se zrušují rozsudek krajského soudu v Olomouci ze dne 29. listopadu 1928 jakož i usnesení zemského soudu pro věci civilní v Brně ze dne 13. června 1928, jímž bylo žalovanému uloženo, by do čtyř neděl podal odpověď na žalobu a věc se vrací krajskému soudu v Olomouci, by provedl podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. nové jednání, jež budiž zahájeno ustanovením prvního roku.

D ů v o d y:

Postup zemského soudu pro civilní věci v Brně při prvním roku dne 13. června 1928 byl nezákonným ve dvojím směru. Především nebyl soudce, před nímž se konal první rok, podle zákona oprávněn, by sám projednával a rozhodoval při tomto roku o námitce místní nepřislušnosti, ježto nešlo o nepřislušnost soudu výslovnou úmluvou stran neodstranitelnou (§ 239 třetí odstavec c. ř. s.). O této námitce opovězené žalovaným při prvním roku měl podle § 261 c. ř. s. rozhodovati senát po předchozím ústním jednání. Žalovaný nemůže však tento nezákonný postup již s úspěchem vytýkati, an se výslovně vzdal opravných prostředků proti usnesení, kterým jeho námitce nepřislušnosti bylo vyho-